

Tal dia
com
avui fa...

1
any

L'horror d'EI

Els gihadistes detinguts, vinculats a Estat Islàmic, volien segrestar la directiva d'un banc, degollar-la i difondre-ho en vídeo.

10
anys

Cop als neonazis

Nou cop policial contra el neonazi Pedro Varela i la seva llibreria Europa. Els Mossos detenen l'activista neonazi i confisquen nombrós material.

20
anys

Investidura aturada

Rodrigo Rato i Alejo Vidal-Quadras rebaten José María Aznar i veuen la negociació per a la investidura en un punt mort.

Full de ruta

Xevi Sala

Paperassa panamenya

Mentre els escanyapobres d'arreu del planeta pateixen per si el seu nom surt a la famosa llista, la immensa majoria de la població ens resignem simplement a no sortir-hi mai. En diuen *papers de Panamà* però sembla la llista de convidats al proper casament de la Preysler i en realitat és la mateixa entabanada de sempre amb nom nou. Quan en Mario Conde salvava pels beneficis del Banesto ho van batejar amb l'expressió *enginyeria financera*; quan en Solchaga perdonava la vida als manaires de la banca ho van anomenar *exempcions fiscals*; més endavant els profans en riquesa vam saber que en deien Simcav, la sigla que designa les societats d'inversió mobiliària de capital variable; i ara que s'ha filtrat l'escàndol panameny ja podem familiaritzar-nos amb un altre eufemisme: *off-shore*, la trampa que serveix per amagar les fortunes sota la catifa amb refinada impunitat classista. Mentrestant, els que mai sortirem als papers ja en

Que l'existència del cau i de les feristes que hi nien s'hagi esbombat a l'inici de la campanya de la renda ja és una casualitat ben cruel

fem prou d'anar tirant sense fortunes ni tecnicismes, perquè ens escau una altra expressió molt més entenedora: "Al burro flac tots els tàvecs piquen." Que l'existència del cau i de les feristes que hi nien s'hagi esbombat a l'inici de la campanya de la declaració de la renda ja és una casualitat ben cruel. Així podem llegir les notícies sobre la paperassa panamenya mentre omplim l'altra, de paperassa, la que cada any ens ploma en nom d'uns interessos generals que aviat ens quedaran més lluny que els paradisos fiscals. Però que vigilin els guardians de la impunitat perquè només hi ha una cosa pitjor que descobrir que ens han estat robant la cartera: comprovar que l'única condemna per als lladregots és augmentar els seus estalvis. Anys enrere, quan vivíem en el miratge de la bonança, es va posar de moda proclamar que les esquerres i les dretes ja no existien. Naturalment, ningú va qüestionar mai que deixés d'existir a dalt i a baix, que és com tota la vida s'ha definit els que surten als *papers de Panamà* i els que no hi sortirem mai.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista i escriptor

Sobre el Jesús històric

Jaume Rodri (Vic, 1940), que ha passat per moltes fases vitals (sacerdot, estudiant de sociologia a París (1963-68), opositor consumat a les jerarquies eclesiàstiques i polítiques del franquisme, secularitzat i casat, viatger pel tercer món (revista *Agermanament*), impulsor de l'Assemblea de Catalunya i de la teologia de l'alliberament (amb mossèn Dalmau, Xirinaes i companyia), diputat d'ERC en les primeres legislatures i també escriptor, escultor i cineasta), ha reunit totes aquestes facetes en un llibre certament sorprenent —*Jesús busca Jesús. Crònica d'una recerca perillosa*, Edicions de 1984—, destinat a gratar què hi ha, de veritat o versemblança, en el que ens ha transmès l'Església Catòlica sobre la figura de Jesús i tractar de veure, per contra, si sota les aigües dels mars de la història s'hi amaga alguna veritat que no ens ha estat revelada perquè faria trontollar alguns esquemes de l'escenografia religiosa amb què hem estat allionats de fa tants segles.

TEMA DIFÍCIL, CERTAMENT. Per això parla l'autor de "recerca perillosa", perquè qui sap, exactament, com van anar les coses.

En qualsevol cas, l'aparició de Jesús —profeta guerriller en la Palestina ocupada pels romans o Fill de Déu pacificador, com sempre hem cregut— marca un abans i un després en la història humana, i és aquesta humanització de la seva figura en la història el que Rodri ens acosta en una crònica —molt ben resolta— entre la recerca historiogràfica i arqueològica sobre aquells primers temps, la biografia novel·lada, i tanmateix realista, de tota una generació intel·lectual

del segle XX i el relat, talment una novel·la fantàstica, amb indicis seriosos de veracitat, sobre els orígens familiars, geogràfics i combatius de Jesús i sobre aquelles pistes (tresors, secrets, documents, etc.) que, justament, poden haver quedat sepultades sota els mars de la història o sota les arenes del desert.

PARLANT DE JESÚS EL CRIST, en aquest impressionant retaule hi surt *tot cristò* (valgui l'expressió). Per si el lector té interès, a la contraportada del llibre hi apareixen tots els noms d'aquesta dansa, però el que de debò cal és endinsar-se en aquestes pàgines per descobrir, per exemple, que la Fundació Rockefeller i el Vaticà saben alguna cosa dels papirs de Qumran, que transporten l'autor al desert algerià de Tamanrasset, passejat també (igualment, no sense perill) per aquest nostre bandoler vigatà de l'Esperit. Essent la intuïció sovint més important que la ciència, diu Rodri que "hi ha més d'amagat sota l'aigua que a sobre". I és que "no se sap mai", com deia la seva àvia, Pepa de la Guixa, una d'aquelles gloriòsies àvies que tenien tant de raonables com d'obertes a l'imprevist.

“Jesús busca Jesús”, de Jaume Rodri, és una recerca historiogràfica i arqueològica

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Dia Mundial del Parkinson

■ L'Associació Catalana Parkinson Blanes i la Selva/Alt Maresme, entitat sense afany de lucre, arribant la data de l'11 d'abril, Dia Mundial del Parkinson, programem un seguit d'actes per fer més ressò del que significa la malaltia tant per als afectats com per als cuidadors i donar a conèixer el que podem oferir. Certament, quan es diagnostica alguna malaltia, i en aquest cas Parkinson, evidentment això no agrada a ningú, però, tot i que sovint no és gens fàcil, sí que és molt important la seva acceptació, tant de qui la pateix com de l'entorn familiar.

Per aquest motiu, és molt important informar-se dels recursos complementaris als que ens ofereix la sanitat pública, castigada per un sistema injust, per tal de po-

der accedir-hi i afrontar el canvi que se'ns presenta quan apareix una malaltia d'aquest tipus. Aquí és on les associacions, en aquest cas Acapblanes, oferim informació, suport i col·laboració tant als afectats com als familiars. És molt important no quedar-se a casa, és molt fàcil caure en l'apatia i la inacció, i cal fer tot el possible per evitar-ho. Però per poder oferir tot aquest suport que es necessita ens cal l'ajut i la implicació de tothom qui vulgui col·laborar, també d'entitats. Cal que les institucions entenguin el que comporta aquesta llarga malaltia, que de moment encara és incurable, que s'hi solidaritzin i també que prenguin consciència del paper que tenen i del que en realitat haurien de tenir. Aquest és l'objectiu de la nostra associació: treballar continuament per seguir oferint suport a qui ho

necessiti.

ANTÒNIA ESCALÉ CASTANY,
presidenta d'Acapblanes
Blanes (Selva)

Honradesa i sinceritat

■ Potser, actualment, les paraules *honradesa* i *sinceritat* s'haurien de matisar en la descripció que se'n fa al diccionari. Per honradesa, avui, hauríem d'entendre la virtut que tenen les persones que acomoden les paraules als fets que els convé aparentar; que, en lloc d'anar amb el cor a la mà, manipulen els propis sentiments per enganyar. I de la sinceritat, també podríem dir que es tracta de convèncer, sense possibilitat de sospita, l'altre d'allò que ens interessa. És a dir, en cap de les dues accepcions respectem el dret que hom té a fiar-se del que fem o a creure el que diem. Mentre, l'estafador i el mentider guanyen el que és

objecte de l'engany: diners, immobles, credibilitat, fama, poder... Amb aquest trastocament de termes, fem un gran servei a la semàntica, a les relacions socials, a la moral i, sobretot, a l'educació de les noves generacions, que aprendran que comportar-se honradament és no tenir criteri pràctic i dir el que es pensa, ser un babau. I aquests vicis morals esquitxen persones de dalt i de baix, d'esquerres i de dretes. Necessitem, avui més que mai, l'heroisme de ser i demostrar que som persones honrades; i la fermesa de dir la veritat, malgrat que sembli que fem el ridícul i se'ns qualifiqui de beneïts. Afanyem-nos a educar en tots els àmbits: família, escola, societat; perquè l'honradesa dona seguretat, i la sinceritat, confiança; ambdues necessàries per assaborir la bona convivència i la satisfacció de viure.

MIQUEL NAVARRO I ORIACH
Lleida (Segrià)